

Nr 808.

Av herr **Lindmark m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 242, angående ändrade bestämmelser för biskoparnas avlönande m. m.

I propositionen nr 242 har Kungl. Maj:t förelagt riksdagen förslag angående ändrade bestämmelser för biskoparnas avlönande m. m.

Vid propositionen har såsom bilaga H fogats en promemoria, vari åsikter utvecklats, vilka, om de godtagas, skulle innebära en mycket radikal inskränkning av det rättsskydd, som den svenska kyrkan åtnjuter enligt regeringsformen och fast konstitutionell praxis.

I promemorian förfäktas sålunda meningen, att, ehuru kyrkomötet medverkat vid antagandet av såväl nu gällande som 1910 års ecklesiastika boställsordning och kyrkofondslag, dessa lagar skulle kunna ändras eller upphävas utan medverkan av kyrkomötet och mot dess vilja.

I promemorian medges visserligen, att regeringarna — av olika partifärg — hittills aldrig underlåtit att begära kyrkomötets samtycke, då det gällt att ändra en lag, som tillkommit genom samfällt beslut av Kungl. Maj:t, riksdag och kyrkomöte, men promemorians författare anser tydligtvis denna praxis vara felaktig och förutsätter, att den när som helst kan ändras.

Den mening, som i promemorian förfäktas, bör icke få stå oemotsagd. När kyrkomötet år 1910 gick med på att prästerskapets löneboställen fingo förvaltas och avkastningen därav disponeras på annat sätt än tidigare varit fallet, innebar medgivandet endast, att boställena och avkastningen finge förvaltas och disponeras på visst, *i de då antagna lagarna angivet* sätt, och ingalunda, att förvaltningen och dispositionen finge gestaltas hur som helst. Endast under förutsättning av kyrkomötets samtycke kunna alltså lagarna om boställena och deras avkastning ändras. Detsamma gäller om prästlönelagstiftningen. Som ovan anförts, har denna princip också undantagslöst tillämpats.

Vid ett bifall till den föreliggande propositionen skulle enligt den i promemorian förfäktade ståndpunkten — såsom också av kammarkollegiet och statskontoret framhållits (prop. sid. 66) — i framtiden ändringar kunna vidtagas beträffande såväl biskoparnas avlöning som användningen av biskopshemmanen utan att kyrkomötets bifall inhämtades. Till yttermera visso har detta förhållande betonats i förslaget till ny lydelse av 3 och 6 §§

i kyrkofondslagen i det att därav uttryckligen framgår att det är Konungen och riksdagen, som skola antaga »bestämmelser för biskoparnas avlönande jämte grunder för dispositionen av därtill avsedda medel». Kyrkomötets medverkan erfordras alltså icke vidare.

Då det icke föreligger några skäl att, på sätt i propositionen skett, inskränka kyrkomötets nuvarande författningsenliga befogenheter få vi föreslå,

att riksdagen måtte vidtaga den ändring i Kungl. Maj:ts förslag till lag om ändrad lydelse av 3 och 6 §§ lagen den 30 augusti 1932 (nr 404) om kyrkofond, att i vardera paragrafen i stället för orden: »jämlikt av Konungen och riksdagen antagna bestämmelser», insättas orden: »jämlikt av Konungen, riksdagen och kyrkomötet antagna bestämmelser».

Stockholm den 30 april 1936.

Ewald Lindmark.

Per Pehrsson
i Göteborg.

C. O. Johanson.

David Larsson.
